

Sygn. akt **III AUa 866/21**

III AUz 94/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marta Sawińska

Protokolant: Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2023 r. w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy **Z. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.**

przy udziale : E. B.

o świadczenie z tytułu odpowiedzialności osób trzecich za składki na ubezpieczenia społeczne

na skutek apelacji Z. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 27 maja 2021 r. sygn. akt IV U 450/19

oraz na skutek zażalenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

na postanowienie zawarte w punkcie 2 wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 27 maja 2021r. sygn. akt IV U 450/19

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 i zasądza od Z. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 12 140,08 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty – tytułem zwrotu kosztów procesu,

apelację oddala,

zasądza od Z. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 450 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty – tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym oraz kwotę 8100 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

	Marta Sawińska	
--	----------------	--

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 listopada 2018 r., nr(...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. stwierdził, że Z. B. odpowiada za zobowiązania (...) sp. z o.o. z siedzibą w E., obejmujące należności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w łącznej kwocie 349 928,79 zł, w tym:

1. na ubezpieczenia społeczne (FUS):

- 182 802,90 zł – z tytułu składek za okresy 12.2012-05.2013 r., 07.2013-08.2013 r., 10.2013-05.2015 r., 08.2015 r.;
- 71 630,00 zł – z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na 30.11.2018 r.;
- 6 960,70 zł – z tytułu należnych kosztów egzekucyjnych;

2. na ubezpieczenie zdrowotne (FUZ):

- 48 386,82 zł – z tytułu składek za okres 12.2012-05.2013 r., 07.2013-08.2013 r., 10.2013-05.2015 r., 08.2015 r.;
- 19 135,00 zł – z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na 30.11.2018 r.;
- 1 788,40 zł – z tytułu należnych kosztów egzekucyjnych;

3. na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (FPiFGŚP):

- 13 420,67 zł – z tytułu składek za okres 12.2012-05.2013 r., 07.2013-08.2013 r., 10.2013-04.2015 r., 08.2015 r.;
- 5 308,00 zł – z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na 30.11.2018 r.;
- 496,30 zł – z tytułu należnych kosztów egzekucyjnych.

Jako podstawę prawną decyzji organ rentowy wskazał art. 108 § 1, art. 107 § 1 i § 2, art. 109 § 2 oraz art. 116 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa w zw. z art. 31 i 32 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

W uzasadnieniu organ rentowy wywodził, że zaistniały przesłanki uzasadniające przeniesienie odpowiedzialności na Z. B., prezesa spółki (...), za jej zobowiązania za okres i w wysokości wskazanej w sentencji decyzji, ponieważ egzekucja wobec spółki okazała się bezskuteczna, Z. B. pełnił funkcję członka zarządu w okresie, w którym powstało wymienione w sentencji zadłużenie, nie zostało wykazane przez stronę, że we właściwym czasie złożono wniosek o ogłoszenie upadłości spółki bądź otwarcie postępowania układowego, nie została wykazana przesłanka braku winy strony w niezłożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości bądź otwarcie postępowania układowego we właściwym czasie, oraz nie wskazano mienia, z którego możliwe byłoby zaspokojenie zaległości z tytułu składek.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył Z. B.. Wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie – uchylenie tej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, w sytuacji stwierdzenia, że rozstrzygnięcie sprawy wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w znacznej części. W uzasadnieniu wskazał, że złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (...) świadczy o wystąpieniu przesłanki wyłączającej odpowiedzialność członków zarządu za zaległości podatkowe spółki z o.o., określonej w art. 116 § 1 pkt 1 lit. a o.p. („we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości”).

O toczącym się postępowaniu zawiadomiono (...) sp. z o.o. z siedzibą w E., informując o możliwości przystąpienia do sprawy w charakterze strony.

W toku sprawy odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w całości poprzez ustalenie, że nie odpowiada za zobowiązania spółki (...) obejmujące należności określone w zaskarżonej decyzji. Wniósł ponadto o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Spółka (...) w toku sprawy zajęła takie samo stanowisko procesowe, jak odwołujący się.

Wyrokiem z dnia 27 maja 2021 r., sygn. IV U 450/19 Sąd Okręgowy w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie oraz zasądził od odwołującego Z. B. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 8840,08 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego były następujące ustalenia faktyczne i prawne:

Płatnik składek – (...) sp. z o.o. z siedzibą w E., zarejestrowana od 18 sierpnia 2004 r., wykonuje działalność gospodarczą, której przeważającym przedmiotem jest produkcja wyrobów z pozostałych mineralnych surowców niemetalicznych. Odwołujący jest obecnie członkiem (prezesem) jednoosobowego zarządu. Odwołujący był wpisany do rejestru jako członek zarządu również w okresie od 18 sierpnia 2004 r. do 25 listopada 2016 r.

Odwołującemu powierzono ww. funkcję uchwałą zwyczajnego zgromadzenia wspólników z 18 czerwca 2012 r.

Odwołujący zrezygnował z pełnienia funkcji na nadzwyczajnym zgromadzeniu wspólników z 2 marca 2016 r.

Podczas zgromadzenia stwierdził, że rezygnację składa ze względu na sytuację majątkową spółki, wynikłą z faktycznego zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej oraz brak dotrzymania przez spółkę warunków pełnionej funkcji, w tym całkowity brak środków na wywiązanie się z powierzonych do wykonania zadań.

Rezygnacja została przyjęta uchwałą z 2 marca 2016 r.

Przez wszystkie okresy, których dotyczą zaległości wymienione w zaskarżonej decyzji, odwołujący pełnił funkcję członka zarządu spółki.

Płatnik, na dzień wydania zaskarżonej decyzji, posiadał zaległości z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w łącznej kwocie 349 928,79 zł, w tym:

1. na ubezpieczenia społeczne (FUS):

– 182 802,90 zł – z tytułu składek za okresy 12.2012-05.2013 r., 07.2013-08.2013 r., 10.2013-05.2015 r., 08.2015 r.;

– 71 630,00 zł – z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na 30.11.2018 r.;

– 6 960,70 zł – z tytułu należnych kosztów egzekucyjnych;

2. na ubezpieczenie zdrowotne (FUZ):

– 48 386,82 zł – z tytułu składek za okres 12.2012-05.2013 r., 07.2013-08.2013 r., 10.2013-05.2015 r., 08.2015 r.;

– 19 135,00 zł – z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na 30.11.2018 r.;

– 1 788,40 zł – z tytułu należnych kosztów egzekucyjnych;

3. na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (FPiFGŚP):

– 13 420,67 zł – z tytułu składek za okres 12.2012-05.2013 r., 07.2013-08.2013 r., 10.2013-04.2015 r., 08.2015 r.;

– 5 308,00 zł – z tytułu odsetek za zwłokę naliczonych na 30.11.2018 r.;

– 496,30 zł – z tytułu należnych kosztów egzekucyjnych.

Postanowieniem z 19 maja 2016 r., nr (...), Naczelnik Urzędu Skarbowego w E. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone wobec majątku zobowiązanej – spółki (...) na podstawie tytułów wykonawczych obejmujących należności składkowe na FUS, UZ, FP i FGŚP (składki wraz z odsetkami) w łącznej kwocie należności głównej 81 662,60 zł.

W toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego dokonano skutecznego zajęcia rachunku bankowego w (...) S.A. Z uwagi jednak na brak środków na rachunku bankowym, na poczet dokonanego zajęcia nie uzyskano żadnej kwoty.

Podczas dalej prowadzonej egzekucji organ egzekucyjny dokonał zajęcia ruchomości. W wyniku sprzedaży ruchomości uzyskano kwotę 6 155,68 zł, zaliczoną na częściowe pokrycie kosztów egzekucyjnych. Dalsza egzekucja okazała się bezskuteczna, nie ujawniono żadnych wierzytelności, innych rachunków bankowych, innych ruchomości ani innego majątku spółki na pokrycie dochodzonych należności.

W związku z tym, że postępowanie egzekucyjne stało się bezskuteczne wskutek braku majątku ruchomego podlegającego egzekucji, organ egzekucyjny pismem z 2 marca 2016 r., nr (...) zwrócił się z zapytaniem do wierzyciela, czy będzie wnioskował o zastosowanie środka egzekucyjnego w postaci egzekucji z nieruchomości, gdyż spółka posiada nieruchomości położone w E., dla których Sąd Rejonowy w E. prowadzi księgę wieczystą nr (...), wskazując jednocześnie, że rezygnacja wierzyciela z przeprowadzenia egzekucji z nieruchomości będzie podstawą do umorzenia postępowania egzekucyjnego. Wierzyciel pismem nr (...) z 30 marca 2016 r. poinformował organ egzekucyjny, że nie będzie wnioskował o zastosowanie środka egzekucyjnego w postaci egzekucji z nieruchomości.

W bazie danych Urzędu Skarbowego w E. ostatnia informacja dotycząca spółki to CIT-8 za 2014 r. i deklaracja VAT-7 za luty 2018 r.

Po przeanalizowaniu sytuacji majątkowej spółki stwierdzono, że na obecnym etapie prowadzonego postępowania egzekucyjnego egzekucja jest nieskuteczna i nie doprowadzi do zaspokojenia wierzyciela, ponieważ jedynym majątkiem, wobec którego można prowadzić egzekucję, jest nieruchomość.

Brak możliwości egzekwowania dochodzonych należności.

Postanowieniem z 2 lutego 2017 r., sygn. Km 1746/16, w sprawie egzekucyjnej wierzyciela – ZUS Oddział w O. przeciwko dłużnikowi – spółce (...), Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w E. oddalił wniosek wierzyciela z 19 grudnia 2016 r. o wszczęcie egzekucji z nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w E. Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...) i (...).

Postanowienie wydano w związku z tym, że druga licytacja przedmiotowych nieruchomości, która odbyła się 16 grudnia 2016 r., okazała się bezskuteczna.

Ostatnia operacja spółki na koncie bankowym w (...) S.A. miała miejsce 24 marca 2014 r.

Wniosek o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika – spółki (...) – został zgłoszony przez ZUS (pismo z 31 grudnia 2014 r.).

Następnie spółka złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika (pismo z 16 stycznia 2015 r.).

Sprawy zostały połączone do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia przez Sąd Rejonowy w Suwałkach, V Wydział Gospodarczy.

Postanowieniem z 25 maja 2017 r., sygn. akt V GU 2/15, Sąd Rejonowy w Suwałkach, V Wydział Gospodarczy, oddalił wniosek na podstawie art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania lub wystarcza jedynie na zaspokojenie

tych kosztów; majątek dłużnika jest obciążony hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską w takim stopniu, że pozostały jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania).

Pogorszenie się sytuacji gospodarczej płatnika nastąpiło w 2012 r., w związku z załamaniem się rynku budownictwa jednorodzinnego. Płatnik był bowiem powiązany ze spółką jawną (...) w Jordanowie, która miała problemy finansowe.

Od 2013 r. odwołujący próbował przebranzowić płatnika, dywersyfikując jego działalność. Ocenił, że jest szansa na odzyskanie płynności finansowej.

Gdy nastąpiła upadłość likwidacyjna spółki w Jordanowie, komornik zajął aktywa i nieruchomości płatnika – poręczyciela kredytów ww. spółki. Zupełnie odebrało to płatnikowi możliwość prowadzenia działalności. Po złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, odwołujący złożył wypowiedzenia pracownikom płatnika.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok, w którym oddalił odwołanie oraz zasądził od odwołującego Z. B. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 8840,08 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy podkreślił, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była okoliczność, czy odwołujący, jako członek zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w E., odpowiada za jej zobowiązania z tytułu nieopłaconych na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wraz z odsetkami i kosztami egzekucyjnymi za okresy i w wysokości jak w treści zaskarżonej decyzji.

Następnie Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 31 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 423 ze zm.), do należności z tytułu składek stosuje się odpowiednio m.in. art. 107 § 1, 1a i 2 pkt 2 i 4, art. 108 § 1 i 4 oraz art. 116 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacji podatkowej. Sąd Okręgowy przytoczył również art. 32 ustawy systemowej oraz art. 116 Ordynacji podatkowej.

Podkreślił, że bezspornie odwołujący był członkiem (prezesem) zarządu płatnika w momencie powstania należności wyszczególnionych w zaskarżonej decyzji z tytułu składek, do opłacania których zobowiązany był płatnik. Z kolei osoby trzecie, odpowiadające całym swoim majątkiem za zaległości podatkowe podatnika solidarnie z podatnikiem, odpowiadają również za odsetki za zwłokę od zaległości oraz koszty postępowania egzekucyjnego (art. 107 § 1 i § 2 pkt 2 i 4 Ordynacji podatkowej).

Zaznaczył, że w myśl zaś art. 108 § 1, organ podatkowy władny jest orzec o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej w drodze decyzji. Tak więc powyższe regulacje Ordynacji podatkowej, na mocy art. 31 ustawy systemowej, stosuje się do płatników składek i ich zaległości z tytułu nieopłaconych składek.

Sąd I instancji wskazał, że z powołanych przepisów wynika, że odpowiedzialność członka zarządu na powyższych zasadach uzależniona jest od wystąpienia przesłanek pozytywnych – tj. oprócz istnienia zaległości powstałych w odpowiednich okresach, bezskuteczności egzekucji z majątku spółki w całości lub w części – oraz braku przesłanek negatywnych odpowiedzialności w postaci zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie albo braku winy w niezgłoszeniu wniosku, jak również wskazania mienia spółki, pozwalającego na zaspokojenie zaległości w znacznej części.

Podkreślił, że w niniejszej sprawie ciężar udowodnienia istnienia przesłanek negatywnych odpowiedzialności członka zarządu spoczywał na odwołującym. Zaznaczył też, że stan faktyczny sprawy ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach organu rentowego, aktach niniejszego postępowania i zeznań odwołującego. W ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw, by podać w wątpliwość autentyczność ww. dokumentacji, w tym zwłaszcza postanowień i pism sporządzanych przez organy publiczne. Dokumentacja ta nie została zakwestionowana przez strony. Wiarygodność zeznań odwołującego co do samych faktów i jego intencji na poszczególnych etapach działalności spółki również nie budziła – w ocenie Sądu Okręgowego wątpliwości. Sąd Okręgowy zaznaczył, że nie

mógł oprzeć się na ocenie wystąpienia lub niewystąpienia spornych przesłanek odpowiedzialności, przedstawionej przez odwołującego w jego zeznaniach, ponieważ pozostały materiał dowodowy nie pozwalał na podzielenie tej oceny.

Zdaniem Sądu I instancji, przeprowadzone postępowanie dowodowe prowadzi do wniosku, że zaszyły wszystkie pozytywne przesłanki odpowiedzialności odwołującego się za zobowiązania spółki wyszczególnione w zaskarżonej decyzji, przy jednoczesnym nieudowodnieniu przesłanek negatywnych tej odpowiedzialności.

Odwołujący w odwołaniu i w toku sprawy podnosił, że:

- we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości;
- egzekucja z majątku spółki nie okazała się bezskuteczna, ponieważ postępowanie egzekucyjne nie zostało przeprowadzone z całego majątku spółki;
- wskazano mienie spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości wobec Zakładu w znacznej części.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy odniósł się do kwestii momentu, w którym został zgłoszony wniosek o ogłoszenie upadłości spółki. Wskazał, że zaległości obejmują okresy już od grudnia 2012 r., a z zeznań odwołującego wynika, że to już wtedy zaczęły się poważne problemy finansowe spółki. Od grudnia 2012 r. zatem spółka przestała spłacać swoje zobowiązania – i to zobowiązania publicznoprawne.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z 28.02.2003 r. – Prawo upadłościowe (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1228 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym w okresach, w których powstawały zaległości składkowe płatnika, dłużnika uważa się za niewypłacalnego (a więc zachodzi przesłanka ogłoszenia upadłości, określona w art. 10), jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych. W myśl ust. 2, dłużnika będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, uważa się za niewypłacalnego także wtedy, gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje.

W orzecznictwie rozumiano tę definicję „niewypłacalności” w ten sposób, że każdorazowo brak realizacji zobowiązania w wymaganym terminie będzie skutkowało uznaniem, że w przypadku dłużnika zachodzi stan jego niewypłacalności. Nie ma tutaj znaczenia, z jakiego powodu nie wypełnia on swoich wymagalnych zobowiązań, jaki jest okres tego opóźnienia, ani też, jaka jest wysokość długu w porównaniu do stanu jego aktywów. Nie ma również znaczenia, czy są to zobowiązania publicznoprawne, czy cywilnoprawne oraz to, czy są one stwierdzone tytułem egzekucyjnym, czy wykonawczym (wyrok SA we Wrocławiu z 14.02.2013 r., sygn. akt I ACa 24/13, LEX nr 1313462).

Sąd Okręgowy zaaprobował wyżej wskazane poglądy orzecznictwa, stwierdzając, że mają bezpośrednie przełożenie na ocenę stanu faktycznego i argumentacji odwołującego w niniejszej sprawie. Spółka już od 2012 r. nie uiszczała swoich zobowiązań publicznoprawnych w terminie. Dodatkowo – zdaniem Sądu Okręgowego - pamiętać należy, że z uwagi na ich rodzaj były to zobowiązania z góry określone, dlatego uznać zatem trzeba, że skoro spółka nie realizowała swoich wymagalnych zobowiązań, zachodziły przesłanki do uznania ją za niewypłacalną w rozumieniu powołanych przepisów i ogłoszenia upadłości.

Nadto Sąd Okręgowy podał, że z cytowanych wyżej przepisów wynika, że jeżeli dłużnik nie wykonuje ciężących na nim wymagalnych zobowiązań, wówczas jest niewypłacalny, co stwarza podstawę ogłoszenia go upadłym. Przy czym nieistotne jest czy nie wykonuje wszystkich zobowiązań, czy też tylko niektórych z nich. Nawet niewykonywanie zobowiązań o niewielkiej wartości może oznaczać jego niewypłacalność w rozumieniu art. 11 ww. ustawy.

Tym samym, skoro spółka nie płaciła swoich zobowiązań i to w sposób trwały – albowiem do dziś nie są one uregulowane – można przyjąć, że w czasie, w którym odwołujący pełnił obowiązki członka zarządu, była niewypłacalna.

Jak zaś stanowił art. 21 Prawa upadłościowego, dłużnik jest obowiązany, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości, zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości (ust.

1). Jeżeli dłużnikiem jest osoba prawna albo inna jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, obowiązek, o którym mowa w ust. 1, spoczywa na każdym, kto ma prawo go reprezentować sam lub łącznie z innymi osobami (ust. 2).

Sąd Okręgowy podał, że pojęcie właściwego czasu do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości, o jakim mowa w art. 116 § 1 o.p., należy interpretować z uwzględnieniem celu, jakiemu ta regulacja ma służyć. Celem tym jest ochrona należności publicznoprawnych, a także – co do należności składkowych – ochrona Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Skoro przy tym, jednym z celów postępowania upadłościowego jest zapobieżenie dowolnemu i wybiórczemu zaspokajaniu przez dłużnika jednych wierzycieli kosztem innych, to za czas właściwy do zgłoszenia upadłości uznać należy czas, w jakim zarząd spółki, niebędący w stanie zrealizować jej zobowiązań względem wszystkich wierzycieli, winien złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości, aby w ten sposób chronić zagrożone interesy Skarbu Państwa i Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zaprzestanie płacenia długów zachodzi przy tym wtedy, gdy dłużnik z braku środków płatniczych nie płaci przeważającej części swoich wymagalnych długów. Sytuacja taka będzie miała miejsce także wówczas, gdy dłużnik nie zaspokaja jednego tylko wierzyciela, posiadającego znaczną wierzytelność (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 02.06.2016r. sygn. akt III AUa 1268/15). W świetle zebranych dowodów nie ma więc wątpliwości, że płatnik już od 2012 r. miał długi podlegające egzekucji, co oznacza, że już wtedy był czas na reakcję członka zarządu. Spółka, co jest bezsporne, nie płaciła swoich zobowiązań wobec organu rentowego. W ocenie Sądu Okręgowego pozwala to na przyjęcie, że już wówczas istniały podstawy do ogłoszenia upadłości spółki, gdyż nie realizowała swoich wymagalnych zobowiązań. Odwołujący się złożył wniosek dopiero w styczniu 2015 r., czyli ponad 2 lata po powstaniu zaległości wobec ZUS-u.

Zdaniem Sądu I instancji z powyższego jednoznacznie wynika, że wniosek o ogłoszenie upadłości spółki nie został przez odwołującego złożony we właściwym czasie, w którym zaległości już istniały.

Przy czym żadne okoliczności nie świadczą o tym, że spóźnienie to nastąpiło bez winy odwołującego się. Jednym z obowiązków członka zarządu jest monitorowanie zadłużenia Spółki pozwalające na zgłoszenie w odpowiednim czasie wniosku o upadłość lub wszczęcie postępowania układowego, co z kolei uwalnia go od odpowiedzialności za zaległości podatkowe Spółki. Niezgłoszenie we właściwym czasie stosownego wniosku jest wynikiem zawinionego zaniechania obowiązków członka zarządu (wyrok WSA w Gdańsku z 01.08.2017 r., sygn. akt I SAS/Gd 523/17). Obowiązek złożenia wniosku o upadłość we właściwym czasie obciążał odwołującego się z racji samego tylko pełnienia funkcji w zarządzie. Sąd Okręgowy podkreślił, że w swoich zeznaniach odwołujący tłumaczył, że podejmował działania dążące do przebranzowienia spółki, dywersyfikacji działalności w celu odzyskania płynności. Jednakże to członek zarządu ponosi odpowiedzialność za błąd w ocenie sytuacji gospodarczej podmiotu, którym zarządza, i jego rokowań na przyszłość. Znajduje to potwierdzenie w stanowisku orzecznictwa - wartości, jakimi są dobro spółki, możliwość poprawy jej wyników gospodarczych czy nawet przetrwanie spółki na rynku nie mogą zostać uznane za ważniejszą od ustawowego wymogu zgłoszenia wniosku o upadłość we właściwym czasie, wynikającym z art. 21 ust. 1 ustawy z 2003 Prawo upadłościowe (wyrok NSA z 06.03.2020 r., sygn. akt II FSK 2144/2019).

Zdaniem Sądu Okręgowego, argumentacja odwołującego w zakresie pozostałych zarzutów w tym dotyczące tego, że egzekucja z majątku spółki nie okazała się bezskuteczna oraz że wskazano mienie spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości wobec Zakładu w znacznej części również w tym zakresie okazały się nietrafne.

Sąd I instancji zwrócił uwagę na postanowienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w E. z 19 maja 2016 r., w którym stwierdzono bezskuteczność egzekucji, wskazując, że nie ujawniono żadnych wierzytelności, innych rachunków bankowych, innych ruchomości ani innego majątku spółki na pokrycie dochodzonych należności. Organ zwracał uwagę na konta bankowe, mienie ruchome i nieruchomości.

Sąd Okręgowy podał, że odwołujący swoją argumentację opiera na dwóch nieruchomościach, dla których Sąd Rejonowy w E. prowadzi księgę wieczystą nr (...), jednakże nieruchomości te zostały już uwzględnione na etapie postępowania egzekucyjnego. Organ egzekucyjny zwrócił się z zapytaniem do wierzyciela, czy będzie wnioskował o zastosowanie środka egzekucyjnego w postaci egzekucji z nieruchomości, wskazując jednocześnie, że

rezygnacja wierzyciela z przeprowadzenia egzekucji z nieruchomości będzie podstawą do umorzenia postępowania egzekucyjnego. Wierzyciel poinformował organ egzekucyjny, że nie będzie wnioskował o zastosowanie środka egzekucyjnego w postaci egzekucji z nieruchomości.

W dalszej części uzasadnienia Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na postanowienie komornicze z 2 lutego 2017 r., z którego wynika, że Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w E. oddalił wniosek wierzyciela o wszczęcie egzekucji z nieruchomości, ponieważ druga licytacja przedmiotowych nieruchomości, która odbyła się 16 grudnia 2016 r., okazała się bezskuteczna.

Mienie spółki wykazywane przez członka zarządu zwalnia go od odpowiedzialności tylko wtedy, gdy jest to mienie konkretne, rzeczywiście istniejące, nadające się do efektywnej egzekucji. Mienie to musi charakteryzować się odpowiednimi właściwościami, aby egzekucja z niego była realna do przeprowadzenia i skutkująca zaspokojeniem wierzyciela (wyrok NSA z 17.12.2020 r., sygn. akt II FSK 2260/18).

Kwalifikując dany składnik majątkowy w ramach mienia, o którym mowa w art. 116 § 1 pkt 2 o.p., ciężar dowodzenia istnienia takiego majątku i możliwości przeprowadzenia z niego egzekucji spoczywa na stronie postępowania, okoliczność ta grupowana jest bowiem po stronie tzw. przesłanek egzoneracyjnych. Tylko realnie istniejące mienie, dokładnie zidentyfikowane i istniejące w momencie, w którym toczy się postępowanie dotyczące przeniesienia odpowiedzialności, wypełnia przesłankę zwalniającą członka zarządu od odpowiedzialności z art. 116 § 1 pkt 2 o.p. (wyrok WSA w Gliwicach z 05.02.2021 r., sygn. akt I SA/Gl 1198/2020).

Sąd Okręgowy zaznaczył, że stwierdzenie bezskuteczności egzekucji może być wykazane każdym dopuszczalnym prawnie dowodem, jednakże okoliczności omówione powyżej uzasadniają tezę, że egzekucja była wyczerpująca i doprowadziła do zasadnej oceny o jej bezskuteczności. Odwołujący natomiast – w ocenie Sądu Okręgowego – na dzień wydania zaskarżonej decyzji, nie wskazał żadnego mienia – bo mieniem takim nie są ww. nieruchomości – z którego prawdopodobne byłoby zaspokojenie należności w znacznej części.

Zdaniem Sądu Okręgowego odwołujący nie zdołał udowodnić, że nie zaszły przesłanki pozytywne lub że zaszły przesłanki negatywne jego odpowiedzialności.

Wobec dostatecznego wyjaśnienia sprawy na podstawie dotychczas zebranego materiału dowodowego, Sąd I instancji oddalił wnioski dowodowe z punktów od 3 do 9, zawarte w piśmie procesowym z 12 listopada 2019 r., uznając je za niezasadne.

Nadto Sąd Okręgowy wskazał, że jeśli chodzi o wniosek z punktu 3 – ustanowienie kuratorów po roku złożenia wniosków o upadłość to wniosek ten jest bez znaczenia dla sprawy.

Wnioski z punktów 4 i 5 – w ocenie Sądu Okręgowego – są niezasadne, ponieważ obecne prowadzenie egzekucji z dwóch rzeczonych nieruchomości pozostaje bez znaczenia dla oceny przesłanek na dzień wydania zaskarżonej decyzji oraz dla oceny przebiegu postępowania egzekucyjnego. Liczy się to, że na etapie zamykania egzekucji i wydawania decyzji nieruchomości te nie stanowiły majątku pozwalającego na skuteczną egzekucję.

W zakresie wniosków z punktów 6-8 Sąd Okręgowy wskazał, że egzekucja jest bezskuteczna, gdy okaże się bezskuteczna wobec choćby jednej należności, bo to oznacza, że spółka nie jest w stanie regulować swoich zobowiązań. Ponadto nie stwierdzono żadnego majątku podlegającego skutecznej egzekucji, choć w postępowaniu egzekucyjnym była szansa taki majątek ujawnić. Dotyczy to również nieruchomości, które nie okazały się przydatne w egzekucji.

Nadto Sąd Okręgowy stwierdził, że opinia biegłego z dziedziny księgowości (pkt 9) jest zbędna, albowiem stwierdzenie, że wniosek o upadłość był spóźniony, można wywodzić z samych cytowanych wyżej przepisów oraz zestawienia daty złożenia wniosku z datami powstania zaległości.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego (pkt II) Sąd I instancji postanowił na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265). Wskazał, że koszty te objęły wynagrodzenie pełnomocnika 7.500 zł i koszty procesu według zestawienia 1340,08 zł.

Zażalenie na punkt II wyroku z 27 maja 2021 r. wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. zarzucając naruszenie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 1 pkt 1, § 2 pkt 7, § 15 ust. 1 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265) poprzez niezastosowanie i niezasadne obniżenie minimalnej stawki za czynności radców prawnych określonej przy uwzględnieniu wartości przedmiotu sprawy (244.610 zł) z kwoty 10.800 zł do kwoty 7.500 zł.

Wskazując na powyższe Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniósł o zmianę ww. pkt II poprzez podwyższenie kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu od Z. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. o kwotę 3.300 zł tj. z kwoty 8.840,08 zł do kwoty 12.140,08 zł.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł odwołujący Z. B. zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 116 § 1 pkt 1 lit. a oraz pkt 2 ustawy Ordynacji podatkowej w zw. z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że:

a. Odwołujący ponosi odpowiedzialność za zobowiązania spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w E. w związku wystąpieniem wszystkich pozytywnych przesłanek odpowiedzialności Odwołującego występujących w ww. przepisie, pomimo że:

w okolicznościach niniejszej sprawy nie może być mowy o bezskuteczności egzekucji prowadzonej wobec spółki (...) sp. z o.o., bowiem Organ nie wykazał, by przed wydaniem zaskarżonej decyzji wszczął i przeprowadził postępowania egzekucyjne wobec wszystkich zobowiązań składkowych spółki (...) sp. z o.o. za wszystkie okresy wskazane w zaskarżonej decyzji, a w konsekwencji brak jest w stosunku do tych składek pozytywnej przesłanki przeniesienia odpowiedzialności na Odwołującego, a mianowicie przesłanki bezskuteczności postępowania egzekucyjnego.

Organ nie przeprowadził prawidłowo postępowania egzekucyjnego z całego majątku tejże spółki, w szczególności Organ pomimo wskazania przez Odwołującego majątku (nieruchomości o numerach (...) oraz (...)), z których egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości ww. spółki, nie skierował egzekucji do wskazanych przez Odwołującego majątku przysługujących spółce, a w związku z powyższym na dzień wydania zaskarżonej decyzji nie zachodziła jedna z pozytywnych przesłanek odpowiedzialności Odwołującego za zaległości (...) sp. z o.o., a mianowicie przesłanka bezskutecznej egzekucji skierowanej do pierwotnego dłużnika - natomiast Sąd badając zgodność z prawem decyzji zaskarżonej odwołaniem, winien dokonać oceny tej decyzji według stanu faktycznego istniejącego w dniu jej wydania, nie zaś w dniu wyrokowania - w konsekwencji w toku postępowania sądowego badaniu podlegać winno to, czy na dzień wydania decyzji opartej na art. 116 Ordynacji podatkowej istniały przesłanki przeniesienia na Odwołującego odpowiedzialności za zobowiązania spółki (...) sp. z o.o.,

b. odwołujący ponosi odpowiedzialność za zobowiązania spółki (...) sp. z o.o. w związku z brakiem negatywnych przesłanek odpowiedzialności Odwołującego wskazanych w art. 116 Ordynacji podatkowej, pomimo że istnieją przesłanki zwalniające Odwołującego od odpowiedzialności za zobowiązania (...) sp. z o.o. bowiem:

Odwołujący wskazał mienie spółki (...) sp. z o.o., z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,

Odwołujący złożył wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...) sp. z o.o. we właściwym czasie.

2. naruszenie art. 24 ust. 5 i 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 116 § 1 i art. 59 § 1 pkt 9 Ordynacji podatkowej w zw. z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego niezastosowanie i oddalenie odwołania pomimo:

wskazania przez Odwołującego, że roszczenia Organu wobec spółki (...) sp. z o.o. są przedawnione, a zatem nie istnieją zobowiązania składkowe spółki (...) sp. z o.o., za które przeniesiono odpowiedzialność na Odwołującego,

nie wykazania przez Organ, że podnoszony ww. zarzut nieistnienia zobowiązania jest nieskuteczny.

II. naruszenie przepisów prawa procesowego mających wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skutkującego przyjęciem przez Sąd I instancji, że Organ wykazał, iż na dzień wydania decyzji o odpowiedzialności Odwołującego za zobowiązania spółki (...) sp. z o.o. spełnione były (istniały) wszystkie pozytywne przesłanki bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce (...) sp. z o.o., **podczas gdy** z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że:

Organ po wskazaniu mu przez Odwołującego mienia spółki (...) sp. z o.o. w postaci nieruchomości tejże spółki o numerach (...) oraz (...), nie prowadził egzekucji z ww. majątku, a w konsekwencji nie przeprowadził postępowania egzekucyjnego w sposób wyczerpujący i kompleksowy oraz nie wykazał w sposób nie budzący wątpliwości, że na dzień wydania zaskarżonej decyzji spółka (...) sp. z o.o. nie posiadała majątku, z którego możliwe było prowadzenie egzekucji,

Organ nie przeprowadził wszelkich czynności zmierzających do wyegzekwowania należności objętych tytułami wykonawczymi wydanymi przeciwko spółce (...) sp. z o.o., pozwalających na przyjęcie, że egzekucja skierowana została do całego majątku ww. spółki,

co oznacza, że na dzień wydania decyzji nie były spełnione przesłanki pozytywne przeniesienia odpowiedzialności na Odwołującego, a właśnie na datę wydania zaskarżonej decyzji przesłanki te winny być badane, gdyż późniejsze spełnienie tych przesłanek, nie pozwala na przeniesienie odpowiedzialności na osobę trzecią w drodze decyzji wydanej przed spełnieniem omawianych przesłanek.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie, że brak jest podstaw do orzeczenia o solidarnej odpowiedzialności Odwołującego ze spółką (...) sp. z o.o. z siedzibą w E. za zobowiązania tejże spółki, obejmujące należności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w łącznej kwocie 349.928,79 zł,

zasądzenie od Organu na rzecz Odwołującego kosztów postępowania za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od Z. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Jednocześnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. wskazał, że odwołujący w petitum apelacji podniósł, że kwestionuje wyrok w całości, natomiast cały wywód uzasadnienia dotyczy tylko i wyłącznie decyzji zmieniającej z dnia 26 czerwca 2017 r., a zatem punktu 1 sentencji orzeczenia. Zaznaczył, że odwołujący nie odniósł się w apelacji do zasadności przeniesienia na niego odpowiedzialności za zaległości w części pozostałej.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Wniesiona przez odwołującego Z. B. apelację okazała się bezzasadna i podlegała oddaleniu, natomiast zażalenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zawarte w pkt 2 wyroku okazało się zasadne i podlegało uwzględnieniu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok, wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy, przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe oraz dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w granicach zasad logiki formalnej i doświadczenia życiowego, zgodnie ze swobodną oceną dowodów w myśl art. 233 § 1 k.p.c. Sąd orzekający wskazał w pisemnych motywach wyroku, jaki stan faktyczny oraz prawny stał się podstawą jego rozstrzygnięcia oraz podał, na jakich dowodach oparł się przy jego ustalaniu, stosując przy tym prawidłową wykładnię przepisów prawnych mających zastosowanie w niniejszej sprawie. Sąd I instancji nie wykroczył zatem poza ramy swobodnej oceny dowodów, a dokonana przez niego ocena nie pozostaje w sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Przedmiotem niniejszej sprawy było ustalenie tego, czy organ rentowy zasadnie przeniósł odpowiedzialność za nieuiszczone przez (...) sp. z o.o. składki na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na Z. B. jako prezesa zarządu.

Sąd Apelacyjny przypomina, że odpowiedzialność członków zarządu spółki kapitałowej za jej zaległości podatkowe reguluje w szczególności art. 116 § 1 ustawy o ordynacji podatkowej, zgodnie z którym za zaległości podatkowe tych spółek odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się bezskuteczna w całości lub w części, a członek zarządu nie wskazał, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości albo niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcie postępowania zapobiegające ogłoszeniu upadłości nastąpiło bez jego winy; niewskazanie mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części.

Ponadto § 2 cytowanego przepisu stanowi, że odpowiedzialność członków zarządu obejmuje zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu, oraz zaległości wymienione w art. 52 powstałe w czasie pełnienia obowiązków członka zarządu.

Osoby trzecie, odpowiadające całym swoim majątkiem za zaległości podatkowe podatnika solidarnie z podatnikiem, odpowiadają również za odsetki za zwłokę od zaległości podatkowych (art. 107 § 1 i § 2 pkt 2 Ordynacji podatkowej).

W myśl zaś art. 108 § 1, organ podatkowy władny jest orzec o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej w drodze decyzji.

Zgodnie z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych do składek na ubezpieczenia społeczne mają odpowiednie zastosowanie enumeratywnie wymienione przepisy Ordynacji podatkowej. Stosownie natomiast do treści art. 32 cyt. ustawy do składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne. Przy tym, do należności z tytułu składek stosuje się odpowiednio przepisy regulujące odpowiedzialność osób trzecich za zobowiązania podatkowe.

Pozytywnymi przesłankami odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązania podatkowe są:

istnienie zaległości podatkowej (składkowej),

wykazanie bezskuteczności egzekucji przeciwko samej spółce,

powstanie zobowiązania podatkowego (składkowego) w czasie pełnienia przez daną osobę obowiązków członka zarządu.

W ocenie Sądu Odwoławczego organ rentowy wykazał spełnienie ww. przesłanek w niniejszej sprawie, z kolei ciężar wykazania którejkolwiek z okoliczności uwalniających od odpowiedzialności spoczywał na członkach zarządu. W ocenie Sądu Apelacyjnego odwołujący nie sprostował temu obowiązkowi. Podkreślić przy tym wypada, że odwołujący nie kwestionował ani istnienia zaległości podatkowej (składkowej), ani tego, że zaległości powstały w czasie pełnienia przez odwołującego obowiązków członka zarządu (prezesa spółki).

Należy zwrócić uwagę, iż zasadniczą rolą regulacji art. 116 ustawy o ordynacji podatkowej jest ochrona interesów wierzycieli. Charakter prawny funkcji członka zarządu oznacza nie tylko obowiązek wykonywania czynności zarządzających, ale też zwiększony zakres odpowiedzialności, w tym odpowiedzialności za skutki działań kierowanej spółki. Stąd członkowie zarządu będąc uprawnieni i zobowiązani do kontrolowania stanu finansów i majątku spółki, w sytuacji, gdy spółka nie jest w stanie zaspokoić wszystkich swych zobowiązań mają obowiązek zgłoszenia wniosku o upadłość lub otwarcie postępowania układowego. Jeżeli członek zarządu nie wykona tego obowiązku, aby uwolnić się od odpowiedzialności za zobowiązania spółki, powinien wykazać, że pomimo zachowania należytej staranności, obiektywnie zaistniały przyczyny, które uniemożliwiły mu podjęcie działań zmierzających do wszczęcia postępowania upadłościowego lub układowego.

O subsydiarnej odpowiedzialności członka zarządu spółki za zaległości składkowe spółki można mówić w sytuacji, gdy powstaną w czasie pełnienia funkcji, a egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna. Jest to tzw. przesłanka pozytywna odpowiedzialności subsydiarnej. Natomiast jeśli członek zarządu wykaże, że we właściwym czasie zgłosił wniosek o ogłoszenie upadłości, bądź wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości (postępowanie układowe), albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości/niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło bez jego winy, albo też wskaże mienie spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części, to podlega zwolnieniu z tej odpowiedzialności. Jest to tzw. przesłanka negatywna odpowiedzialności, jednak inicjatywa dowodowa w zakresie jej wykazania, spoczywa na osobie pociągniętej do odpowiedzialności subsydiarnej.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że Sąd I instancji słusznie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zauważył, że spółka już w 2012r. zaprzestała regulowania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych wobec ZUS i nie spłaciła ich do dnia dzisiejszego. Nadto spółka nie posiada żadnego majątku, z którego możliwe byłoby prowadzenie skutecznej egzekucji. Wobec powyższego, w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, uprawniony pozostaje wniosek, że bezskuteczność egzekucji jest niewątpliwa.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że w judykaturze utrwalony jest pogląd, że bezskuteczność egzekucji w rozumieniu art. 116 § 1 ordynacji podatkowej wiąże się z brakiem możliwości przymusowego zaspokojenia wierzyciela poprzez wszczęcie i przeprowadzenie przez organ egzekucyjny egzekucji skierowanej do majątku spółki. Pod pojęciem bezskutecznej egzekucji należy rozumieć sytuację, w której nie ma wątpliwości, że nie zachodzi żadna możliwość zaspokojenia egzekwowanej wierzytelności z jakiegokolwiek części majątku spółki. Należy przy tym nadmienić, że do uznania egzekucji za bezskuteczną wystarczający jest choćby częściowy brak możliwości zaspokojenia wierzyciela. Bezskuteczność ustala się na podstawie każdego prawnie dopuszczalnego dowodu, czego konsekwencją jest brak konieczności oczekiwania każdorazowo na umorzenie postępowania egzekucyjnego. Powielanie czynności egzekucyjnych tylko po to, by formalnie potwierdzić bezskuteczność egzekucji jest oczywiście zbędne (wyrok NSA z dnia 9 listopada 2017 r. I FSK 271/16), wyrok NSA z 25.03.2014r. (I GSK 1024/12) LEX nr 1487684. Bezskuteczność egzekucji należy rozumieć, jako sytuację, w której nie ma jakiegokolwiek wątpliwości, iż nie zachodzi żadna możliwość zaspokojenia egzekwowanej wierzytelności z jakiegokolwiek części majątku spółki (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 28.01.2016r., sygn. akt III AUa 1214/13).

Mimo, że organ rentowy nie występował z wnioskiem o wszczęcie egzekucji z nieruchomości należących do (...) sp. z o.o., to uczestniczył w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika, przystępując do egzekucji prowadzonej z wniosku innego wierzyciela (...) Bank (...) S.A. (Km 1746/16) oraz W. B. (Km 822/16).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny postanowił uzupełnić postępowanie dowodowe przeprowadzając dowód z akt komorniczych Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w E. A. C. o sygn. Km 822/16 oraz Km 1746/16.

Z akt komorniczych o sygn. Km 822/16 wynika, że w dniu 1 lipca 2016 r. wierzyciel W. B. wniósł do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w E. wniosek o przeprowadzenie egzekucji z nieruchomości należących do dłużnika ((...) sp. z o.o.) (...) oraz (...). Pierwsza i druga licytacja z ww. nieruchomości nie doszła do skutku z powodu braku licytantów. Postanowieniem z 2 lutego 2017 r. Km 822/16 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w E. umorzył postępowanie egzekucyjne, z uwagi na bezskuteczną licytację. Następnie Komornik Sądowy ponownie wszczął postępowanie egzekucyjne na skutek kolejnego wniosku wierzyciela (W. B.). W dniu 3 sierpnia 2020 r., 6 października 2020r., 18 grudnia 2020r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. zgłosił Komornikowi Sądowemu zestawienie należności z tytułu składek. Zarówno pierwsza z 4 września 2020 r. jak i druga licytacja z 22 stycznia 2021 r. ww. nieruchomości (obwieszczenie z 24 lutego 2020 r. – k. 335) nie doszła do skutku z uwagi na brak osób chętnych do wzięcia udziału w przetargu. Postanowieniem z dnia 17 lutego 2021 r. Km 822/16 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w E. A. C. oddalił wniosek W. B. o egzekucję z obu nieruchomości z uwagi na bezskuteczność licytacji. Na skutek kolejnego wniosku wierzyciela (W. B.) Komornik Sądowy po raz kolejny wszczął postępowanie egzekucyjne, wyznaczając kolejny termin licytacji (obwieszczenie z 12 września 2022r.) Do wzięcia udziału w licytacji zgłosiła się spółka (...) sp. z o.o. w E. opłacając wadium, lecz ostatecznie zrezygnowała w udziału w tej licytacji. Dopiero podczas kolejnej drugiej licytacji została zbyta nieruchomość dla której prowadzona jest (...)na rzecz (...) sp. z o.o., natomiast Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. jako wierzyciel nie uzyskał z ww. sprzedaży żadnej kwoty na pokrycie zadłużenia spółki (...) sp. z o.o.

Nadto wskazać należy, że organ rentowy w dniach 24 sierpnia 2016r. i 24 listopada 2016r. zgłosił Komornikowi Sądowemu zestawienie należności z tytułu składek, a w dniu 15 grudnia 2016r. przekazał Komornikowi Sądowemu tytuły wykonawcze obejmujące należności z tytułu składek za okres 08/2012-05/2015, 08/2015 z nadaną sądową klauzulą wykonalności, celem przyłączenia się do toczącej się egzekucji z nieruchomości należących do (...) sp. z o.o. Postanowieniem z dnia 2 lutego 2017r. Km 1746/16 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w E. A. C. oddalił wniosek ZUS o egzekucję z obu nieruchomości z uwagi na bezskuteczność licytacji.

Mając na uwadze powyższe w ocenie Sądu Odwoławczego zgodzić się należy z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., że przy wartości innych wierzytelności zabezpieczonych hipotecznie na licytowanych nieruchomościach, nie było szansy na zaspokojenie należności ZUS, stąd nieracjonalnym byłoby ponoszenie wysokich wydatków na wszczęcie egzekucji z nieruchomości bez szansy na zaspokojenie należności z tytułu składek.

Podkreślić należy również, że nieruchomości o nr (...) i (...) stanowią majątek znany wierzycielowi (ZUS) na etapie wydawania decyzji, dlatego nie jest to majątek, o którym mowa w art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, którego wskazanie przez członka zarządu pozwałoby uwolnić się od odpowiedzialności za zadłużenie spółki. Nadto Sąd Odwoławczy zaznacza, że jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego egzekucja z ww. nieruchomości prowadzona dwukrotnie (raz przed wydaniem zaskarżonej decyzji, a drugi raz po jej wydaniu) okazała się nieskuteczna. Ponadto niezmiernie istotne jest, że organ rentowy wobec istnienia innych wierzytelności znacznie przekraczających wartość nieruchomości ustaloną w toku postępowania upadłościowego i zabezpieczonych hipoteką na tychże nieruchomościach, nie miał realnych szans na zaspokojenie należności z tytułu składek a istnienie tychże wierzytelności potwierdzają również wpisy w księgach wieczystych nieruchomości. Z uwagi na powyższe brak było podstaw, mimo posiadania przez (...) sp. z o.o. majątku w postaci wskazanych wyżej nieruchomości, do uwzględnienia odwołania odwołującego.

Sąd Apelacyjny zwraca uwagę na stanowisko judykatury w powyższym zakresie, tak w np. wyroku z 23 września 2014 r. sygn. II UK 560/13 Sąd Najwyższy wskazał, że prawa majątkowe, które nie zostały zbyte w postępowaniu

egzekucyjnym ani w prawomocnie zakończonym postępowaniu upadłościowym z powodu braku zainteresowanych nabywców, nie stanowią mienia, którego wskazanie może uwolnić prezesa spółki od odpowiedzialności za jej zaległości składkowe (art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej).

Wskazanie mienia w rozumieniu art. 116 § 1 pkt 2 o.p. następuje dopiero po stwierdzeniu bezskuteczności egzekucji i obejmuje majątek, który albo nie został ujawniony w toku egzekucji, albo z którego w postępowaniu egzekucyjnym nie udało się w uzyskać zaspokojenia, lecz taka możliwość pojawiła się po umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Nie stanowi wskazania mienia spółki w rozumieniu art. 116 § 1 pkt 2 o.p. wskazanie wierzytelności, której dłużnik spółki nie spłaca i konieczne jest wszczęcie wobec niego egzekucji komorniczej, gdy dłużnik ma wprawdzie majątek nadający się do upłynnienia, ale wiadomo, że uzyskana z tego tytułu kwota nie pokryje długu wobec spółki (płatnika) w znacznej wysokości. (postanowienie SN z 08.05.2020 r. sygn. I UK 195/19).

Nadto Sąd Apelacyjny zaznacza, że w postanowieniu z 28 lutego 2023 r. sygn. II USK 370/22 Sąd Najwyższy podkreślił, że również w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego nie ulega wątpliwości, że wskazanie mienia, o którym mowa w art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, dotyczy czasu po stwierdzeniu bezskuteczności egzekucji. Z brzmienia przepisu wynika, że chodzi o sytuację, w której najpierw egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a następnie członek zarządu wskazuje mienie spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części. Nie chodzi więc o ujawnienie majątku w toku egzekucji, ale po jej zakończeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2017 r., I UK 93/16, LEX nr 2296623). W końcu, na gruncie art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, nie chodzi o wskazanie jakiegokolwiek mienia spółki, ale wskazanie takiego mienia, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych (składkowych) w znacznej części (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2018 r., II UK 56/17, OSNP 2018 Nr 12, poz. 161), bowiem chodzi o realne wskazanie konkretnego, rzeczywistego mienia, z którego może zostać przeprowadzona skuteczna egzekucja zaspokajająca wierzytelność w znacznej części (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2006 r., II UK 116/05, LEX nr 1615111 oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 października 2017 r., II FSK 2631/15, LEX nr 2397008). Innymi słowy, wskazanie mienia spółki, o którym mowa w art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej powinno nastąpić przez wskazanie konkretnego składnika majątkowego, nadającego się do efektywnej egzekucji. Hipoteza art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej opiera się na założeniu, że po bezskutecznej egzekucji przeciwko spółce, a następnie konstytutywnym (w drodze decyzji administracyjnej) przeniesieniu odpowiedzialności na członka zarządu, może dojść do faktycznego „wykrycia” mienia dłużnika. Powstaje zatem podstawa do zwolnienia się z odpowiedzialności za cudze zobowiązanie, to jest, długu o charakterze akcesoryjnym i subsydiarnym. By doszło do realizacji tej podstawy konieczne jest łączne spełnienie trzech okoliczności. Po pierwsze, musi istnieć mienie płatnika (podatnika), po wtóre nie zachodzą przesłanki wyłączające (ograniczające) prowadzenie egzekucji z tego mienia i po trzecie, w wyniku tej egzekucji dojdzie do zaspokojenia należności podatkowych (tu składkowych z mocy art. 31 ustawy systemowej) spółki w znacznej części. Wskutek wskazania mienia ma dojść do zaspokojenia wierzyciela w takiej części, która będzie bliska stwierdzeniu, że płatnik wykonał swój obowiązek składkowy z zachowaniem podniesionego poziomu staranności, właściwego do rodzaju i zakresu prowadzonej działalności.

W ocenie Sądu Apelacyjnego odwołujący się nie zdołał udowodnić, że nie zaszyły przesłanki pozytywne lub że zaszyły przesłanki negatywne jego odpowiedzialności.

Sąd Apelacyjny podkreśla również, że w świetle zebranych dowodów w niniejszej sprawie nie ma więc wątpliwości, że płatnik już od 2012 r. miał długi podlegające egzekucji, co oznacza, że już wtedy był czas na reakcję członka zarządu, albowiem spółka, co było w niniejszym postępowaniu bezsporne, nie płaciła swoich zobowiązań wobec organu rentowego. W ocenie Sądu Odwoławczego pozwala to na przyjęcie, że już wówczas istniały podstawy do ogłoszenia upadłości spółki, gdyż spółka nie realizowała swoich wymagalnych zobowiązań. Odwołujący złożył wniosek dopiero w styczniu 2015 r., czyli ponad 2 lata po powstaniu zaległości wobec ZUS-u.

Bezzasadny okazał się również zdaniem Sądu Odwoławczego zarzut dotyczący przedawnienia roszczenia. W ocenie Sąd Apelacyjnego prawidłowość decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej za składki ocenia się według stanu z daty jej wydania, a nie z chwili orzekania przez sąd ubezpieczeń społecznych na skutek odwołania od tej decyzji,

ponieważ może ona zostać wydana do upływu przedawnienia zobowiązania podatkowego (składkowego), co następuje zgodnie z art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstała zaległość. W tej kwestii należy odwołać się do poglądu wyrażonego w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2010 r., II UK 303/09 (LEX nr 603839), w którym stwierdzono, że w odniesieniu do odpowiedzialności osób trzecich za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne mają zastosowanie dwa terminy przedawnienia: pięcioletni termin do wydania decyzji stwierdzającej ową odpowiedzialność, rozpoczynający bieg z końcem roku kalendarzowego, w którym powstała zaległość składkowa (art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy systemowej) oraz pięcioletni termin przedawnienia należności wynikających z tej decyzji, liczony od końca roku kalendarzowego, w którym decyzja została wydana (art. 24 ust. 5d ustawy systemowej). Tak więc, w dniu wydania zaskarżonych decyzji zadłużenie składkowe nimi stwierdzone nie było przedawnione wobec spółki, a zatem zostało ono skutecznie przeniesione na odwołującego. Decyzja o przeniesieniu odpowiedzialności ma charakter konstytutywny, kreuje odpowiedzialność składkową członków zarządu, a zatem odpowiedzialność ta niejako „odrywa się” od odpowiedzialności samej spółki w tym znaczeniu, że okoliczności mające wpływ na odpowiedzialność spółki, nie są tożsame z okolicznościami mającymi wpływ na odpowiedzialność członków zarządu.

Sąd Najwyższy w wyroku z 20 października 2022 r. sygn. II USKP 192/21 przy rozpoznaniu skargi kasacyjnej wskazał, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego o odpowiedzialności członka zarządu spółki za składki na podstawie art. 116 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy systemowej, ocena sądu obejmuje zachowanie terminu wydania decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej (art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej), a nie przedawnienie zobowiązania wynikającego z tej decyzji - art. 118 § 2 Ordynacji podatkowej i art. 24 ust. 5d ustawy systemowej (por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2008 r., I UK 151/08, OSNP 2010 nr 11-12, poz. 146). Przyjmuje się w związku z tym, że ocena przedawnienia zobowiązania wynikającego z decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej, o którym mowa w art. 118 § 2 Ordynacji podatkowej i art. 24 ust. 5d ustawy systemowej, wykracza poza przedmiot postępowania w sprawie wszczętej odwołaniem od decyzji ustalającej taką odpowiedzialność. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2009 r., III UK 44/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 188). Dzieje się tak z tego względu, że termin przedawnienia wskazany w art. 24 ust. 5d ustawy systemowej odnosi się wyłącznie do egzekucji zobowiązania wynikającego z decyzji organu rentowego o odpowiedzialności osoby trzeciej za zaległości składkowe (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 9 czerwca 2010 r., II UK 37/10, OSNP 2011 nr 23-24, poz. 302, 26 maja 2011 r., II UK 360/10, LEX nr 901610, 6 czerwca 2013 r., II UK 329/12, LEX nr 1331292, 15 lipca 2014 r., II UK 492/13, OSNP 2015 Nr 11, poz. 152 oraz 5 października 2016 r., II UK 343/15, LEX nr 2155196).

Podobne poglądy zdecydowanie przeważają także w doktrynie, w której podkreśla się, że przedawnienie prawa do wydania decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej (art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej) to instytucja odrębna względem przedawnienia zobowiązania osoby trzeciej wynikającego z decyzji o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej (R. A.: Przedawnienie prawa do wydania decyzji o odpowiedzialności członka zarządu za zaległości podatkowe spółki kapitałowej, *Monitor Podatkowy* 2015 nr 1, s. 23). Przedawnienie zobowiązania wynikającego z decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej nie stanowi elementu stosunku prawnego będącego przedmiotem decyzji ustalającej taką odpowiedzialność. Kwestia ta aktualizuje się bowiem dopiero na etapie postępowania egzekucyjnego, czyli w sytuacji, gdy chodzi o wykonanie zobowiązania wynikającego z prawomocnej decyzji dotyczącej obciążenia członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zaległości składkowe tej spółki, a zatem dopiero po prawomocnym rozstrzygnięciu sporu sądowego co do prawidłowości orzeczenia odpowiedzialności osoby trzeciej za zaległości składkowe. Sąd rozpoznający odwołanie od decyzji ustalającej odpowiedzialność członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zaległości składkowe tej spółki nie ma zatem nie tylko obowiązku, ale i uprawnienia, do badania kwestii przedawnienia zobowiązania wynikającego z tej decyzji, bowiem wykracza to poza ramy przedmiotu sporu podanego mu pod osąd. Inaczej rzecz ujmując, ocena przedawnienia zobowiązania wynikającego z decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej, o którym mowa w art. 24 ust. 5d ustawy systemowej, wykracza poza przedmiot postępowania w sprawie wszczętej odwołaniem od decyzji ustalającej taką odpowiedzialność. Przedmiotem tego postępowania może być natomiast zachowanie terminu do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 § 1 Ordynacji

podatkowej (J. Ż.: Odpowiedzialność członków zarządu spółek kapitałowych za zaległości składkowe tych spółek w orzecznictwie, PiZS 2012 nr 1, s. 19).

Mając na uwadze cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz przytoczone wyżej orzecznictwo Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że odwołujący Z. B. nie mógł uwolnić się od odpowiedzialności za publicznoprawny dług spółki, gdyż nie wykazał, że egzekucja z majątku spółki nie okazała się bezskuteczna oraz że wskazano mienie spółki z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w znacznej części, a nadto wniosek o ogłoszenie upadłości spółki został zgłoszony we właściwym czasie.

Uwzględniając powyższe rozważania apelację odwołującego jako bezzasadną należało oddalić na podstawie art. 385 k.p.c. (pkt 2 wyroku), albowiem odwołujący w toku postępowania nie wykazał istnienie przesłanek wyłączających jego odpowiedzialność za zobowiązania spółki z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, a zarzuty podniesione w apelacji w żaden sposób nie wzruszyły zasadność zaskarżonej decyzji.

Za zasadne należało uznać natomiast w ocenie Sądu Apelacyjnego zażalenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Oddział w O. w zakresie zaskarżenia pkt 2 wyroku (w zakresie kosztów procesu).

Zgodnie z § 2 Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych stawki minimalne wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy:

- 1) do 500 zł - 90 zł;
- 2) powyżej 500 zł do 1500 zł - 270 zł;
- 3) powyżej 1500 zł do 5000 zł - 900 zł;
- 4) powyżej 5000 zł do 10 000 zł - 1800 zł;
- 5) powyżej 10 000 zł do 50 000 zł - 3600 zł;
- 6) powyżej 50 000 zł do 200 000 zł - 5400 zł;
- 7) **powyżej 200 000 zł do 2 000 000 zł - 10 800 zł;**
- 8) powyżej 2 000 000 zł do 5 000 000 zł - 15 000 zł;
- 9) powyżej 5 000 000 zł - 25 000 zł.

Wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie wynosi po zaokrągleniu 244610 zł, a zatem należało zastosować w niniejszej sprawie § 2 pkt 7 cyt. Rozporządzenia. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku również jako podstawę wskazał § 2 pkt 7 ww. Rozporządzenia, przyjmując przy tym co prawda omyłkowo kwotę 7500 zł, zamiast 10800 zł (jak wynika z § 2 pkt 7), dlatego też mając na uwadze powyższe na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w pkt 2 i zasądził od Z. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 12140,08 zł (w tym koszty procesu, które według zestawienia wyniosły 1340,08 zł) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia ogłoszenia wyroku do dnia zapłaty – tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 1 wyroku).

O kosztach postępowania apelacyjnego i zażaleniowego Sąd Apelacyjny orzekł zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c., w zw. z 2 ust. 2 i w zw. z § 9 ust. 2, § 10 ust. 1 pkt 2 oraz § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, zasądzając od odwołującego Z. B. - jako strony przegrywającej - na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 450 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty – tytułem

zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym oraz kwotę 8100 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

sędzia Marta Sawińska

